

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2-50 Din.

6
DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

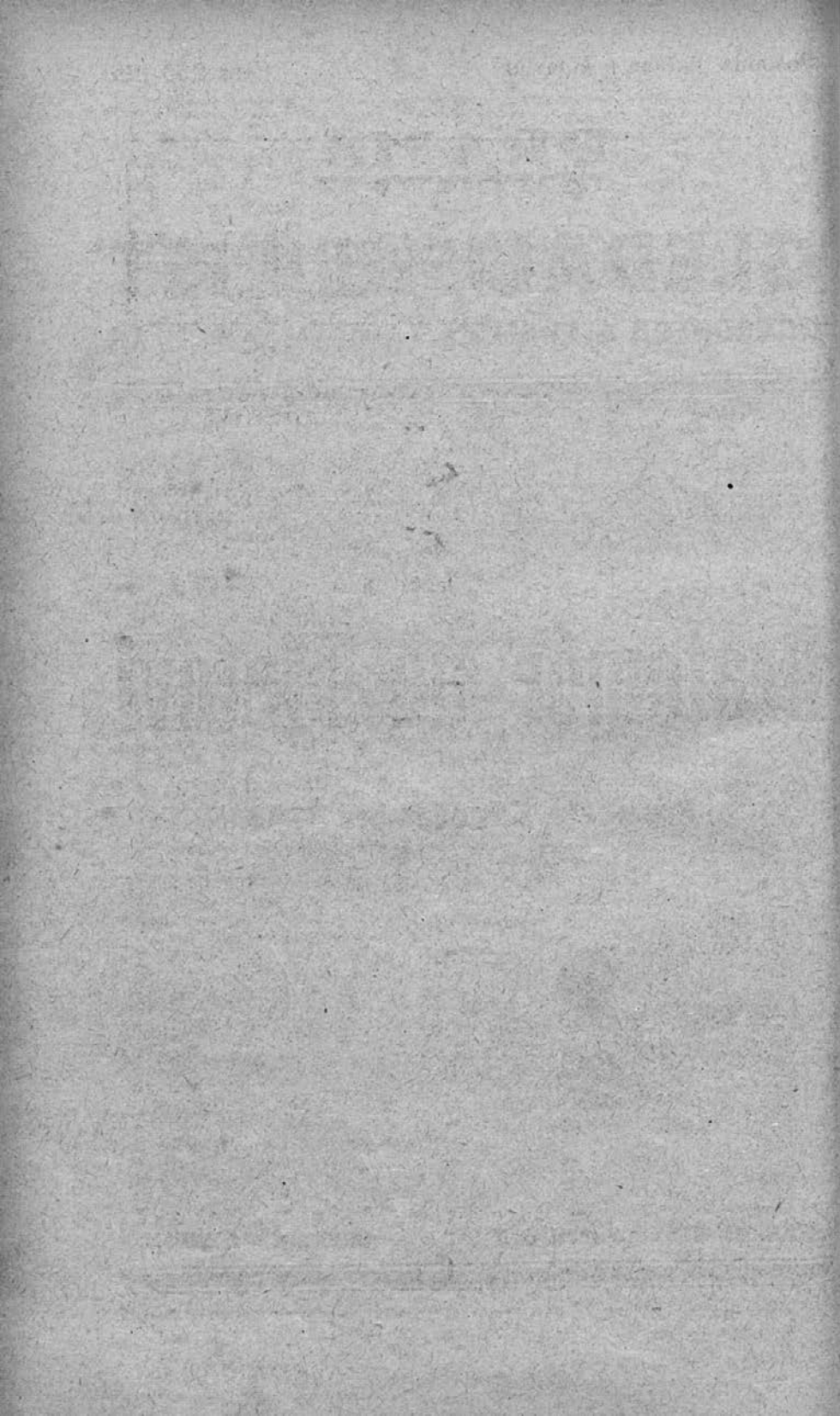
NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1935/36

Bratomor na Metavi

Premijera 6. novembra 1935

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : J. VIDMAR

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 6. novembra 1935

Pavel Golia: Bratomor na Metavi

Moralna raznolikost človeških značajev ali osebnosti je neskončna. Življenje proizvaja in pošilja na svet vedno nove, vedno nove osebne inačice zvrsti, ki si je dala ime — človek. Toda v tej čudežni raznolikosti lahko misleč opazovalec polagoma razloči skupine, se pravi množice ljudi, ki so v svojih poglavitnih značilnostih urezani po istem modelu in ki imajo v poglavitnem podobno ali sorodno duševno in moralno strukturo. Ti modeli ali tipi so v svojih osnovah enostranski, ker so tembolj izraziti, čimbolj določno so v njih poudarjena le neka človeška svojstva. Njihova enostranost pa je povod in ustvarja možnost in celo nujnost, da se poleg njih javljajo nasprotja, nasprotni tipi, tipi, v katerih so poudarjena in razvita nasprotna človeška svojstva. Zato govori psihologija o tipskih parih, ki so zmeraj sestavljeni iz tipov in protitipov. Človeška tipika je večna. Ne spreminja se. Odkar eksistira človeštvo, eksistirajo tvorni in pasivni, demonski in moralni, visoki in banalni ljudje.

Tak večni in izrazit tipski par je osnova Goljeve ljudske žalostne igre »Bratomor na Metavi«. Dva brata, Andrej in Aleš, v boju za dedščino in grunt za zemljo in posest. Starejši brat, Andrej je širok, radosten, prekipavajoč, svoboden, tvoren človek, ki se razdaja v delu in užitku, v dolžnosti in radosti in ki smelo in ponosno živi svoje, resnično življenje ter se smelo in ponosno kaže, kakršen je z vsemi odlikami in nedostatki. Širok je, ker je v njem razdajajoča se, tvorna življenjska moč, radosten in veselega srca, ker je njegova duša zdrava in čista, svoboden je, ker nosi v sebi samozavest pravega človeka, ki je gospodar te zemlje. Toda zemlja mu je sveta in skrivnostna, ker je zanj tista snov, v katero bo kakor poet v besedo udaril svojo podobo.

Mlajši Aleš je bratov protitip. Ozkosrčen, boječ, utesnjen, nevesel, mlačen, jalov človek, malodušen, toda pohlepen in poželjiv. Ker se ne upa, ne more ali ne zna živeti svojega osebnega življenja iz lastne narave, živi navidez krepostno življenje po predpisih in postavah. Lahko se brzda, ker je slabič, in lahko živi zgledno, ker ni dovolj samosvoj in ponosen. Eden izmed tistih je, ki jih je Nietzsche neskončnim prezirom in sovraštvom imenoval »dobre in pravične«. Dober je zaradi drugih; ker nima samozavsti in poročstva v sebi, da ravna in živi prav, ravna po okusu drugih in živi, kakor pravijo ljudje, da je prav. Resen je, štedljiv z denarjem in svojo močjo, previden in boječ. Toda njegovo srce je polno pohlepa po veljavi, po moči in oblasti, ki jih nima in ne more imeti. Zakaj njegova narava je jalova.

Za tema bratoma, njunima značajema in za kretnjo, s katero ju Golia postavlja v življenje pa je slutiti ne le poznanje obeh tipov, marveč tudi neko nadvse globoko presenetljivo psihološko misel. Poglej Andreja, kako se mu življenje daje in kako se on daje življenju, kakšen tesen stik ima ta zdravi človek s svetom in vsem živim, kako jasno in prirodno gleda stvari in pojave, s kolikšnim razumevanjem in nagonским spoznanjem. Aleš je poleg njega kakor mesečnik, ki tipaje in slepo tava med stvarmi in ljudmi, a ne najde z nikomer in z ničimer ne stika ne tsnega in blizkega sožitja. Zaprt je vase kakor ostriga, slep in top. In če ga premišljaš, se ti zazdi, kakor da odtod, iz te neprebujenosti iz te neme zaprtosti vase, iz te nesposobnosti — priti v živ stik z življenjem in svetom, — izvira vsa prihuljena in svetohlinska topost njegove človečnosti. Ni se še prebudil, to je vse. In se ne more. Toda živa moč v človeku ruje in se ne more pomiriti s tem stanjem. Goni ga in tira, bega in sili, dokler ga ne prisili v dejanje, ki človeka s svojo grozo in gnusobo prestraši in predrami do dna. Po dejanju se zbudi tudi Aleš, tedaj prvič resnično moli in prvič resnično zaživi ter stopi v živ stik z živo resničnostjo sveta in življenja. Prebudi se v obup in kes, toda prebudi se in je — človek, četudi uničen in strahoten...

Ta dva brata se torej srečata v drami na Metavi. Borita se za žensko in za zemljo. Tudi v ljubezni je Andrej pravi človek, ki ljubi vroče, toda ne slepo. On svobodno in samozavestno tehta svoje in žensko čuvstvo in ko vidi, da ženska, za katero se bori, ne ljubi dovolj pogumno in čisto, odločno zavrže njeno ljubezen in se ponosno umakne. Ravno tak je v boju za zemljo, ki jo ljubi z visoko in pravo ljubeznijo ustvarjajočega človeka. Tisočero novih možnosti

vidi v njenem neizčrpnem bogastvu in v njeni večni, dobri plodnosti. Izkoristiti jih hoče, odkriti in tako svoji zemlji, svojemu koščku zemlje vtisniti svoje obličje. Aleš ljubi žensko malodušno. Tiho in topo prenaša ponižanje in ali ne vidi ali noče videti dvolične igre ženske, ki zopet zaradi zemlje omahuje med obema bratoma. Pripravljen je vzeti dekle kakorkoli, ker čuti svojo manjvrednost ali nevrednost. Zemlje ne ljubi. Brat, ki ga dobro pozna, mu nekoč očila: »Ne živiš za hišo, temveč zase, ker veš, da sam nič nisi in niti stati ne moreš z lastno močjo. Tebi je potrebno premoženje in posestvo kakor opornik trhlemu zidu. Toda zemlja je več.« Zemljo hoče imeti zaradi veljave, ki si jo želi pridobiti za vsako ceno, ker sam v sebi ve, da nič ni in nič ne velja. Zato mora njegova zavest dobiti oporo vsaj v vnanjem videzu.

Ko se torej ta dva neenaka brata srečata v boju za življenje in usodo, se v svetohlinskem, pobožnjaškem in zglednem Alešu prebudi silovita moč, pohlep in potreba po veljavi; ena izmed tistih moči, ki se jih v svojem pridušenem življenju zmeraj boji, kakor nekoč odkloni vino, češ, »človek bi se še navadil te razudanosti«. Ta resnična strast in sila v tem slabiču kajpada zmaga in »dobri in pravični« človek gre in ubije svojega brata, si pribori žensko in zemljo in — se uniči. Kajti prebudi se v svetu in se resnično zave, kaj je storil. Jasno, da mu poslej ni več ne miru ne življenja.

Verno in prepričevalno spremlja tega tiholazca na njegovi lažni življenjski poti njegov dušni pastir. Krepost in čednost se dasta igrati in ponarediti. Povprečno, moralno oko se ustavi pri videzu in se pusti preslepiti. S takimi očmi gleda okolica na človeka in tudi na Aleša gleda tako. Vsa družbena sreda ga meri z vsakdanjimi merili, ki morejo tehtati samo po videzu. Prav tako ravna tudi župnik, ki tega morilca z okolico vred do dejanja smatra za vzornega krščanskega človeka. Toda po dejanju pride spoved in obračun. Ta razgovor je Golia oblikoval z veliko močjo, z veliko objektivnostjo in z globokim pojmovanjem človeške narave in dušnopastirske službe. Tu se duhovni pastir zave vse odgovornosti in strahotne resnosti svoje dolžnosti in vse brezmejne zagonetnosti človeške duše. Zave se, doživi svojo dramo in se — umakne v nauk o kraljestvu, ki ni od tega sveta...

V sklepnem prizoru, ki prinese razkritje, drama prestopi svoje realistične meje. Ko mati teh dveh zlosrečnih bratov umira, izreče oporoko: Metavo naj posedujejo siromaki brez zemlje in brez domačij. Skupaj naj jo poselijo in zemlja naj rodi vsem, ki bodo brez

gospodarja delali na nji, trpeli in se žrtvovali. Tedaj se ne bodo več ubijali zaradi nje, marveč bodo živeli od nje in od svojega truda. Te besede vržejo na vse, kar se je zgodilo, novo, pomembnejšo osvetljavo in luč. Dva brata iste matere in istega očeta živita na tej zemlji. Eden vedrega čela in svetlega, svobodnega duha, drugi — slabič, tiholazec. Svetohlinec ubije vedrega in pogubi samega sebe. Pogubi sebe in svoj rod, na čigar zemljo bodo sedli novi ljudje in rodovi. Temna in grozotna simbolika se giblje in vstaja za sencami teh ljudi in v njihovih dejanjih. Kje je Metava?

To ljudsko žaloigro je pisatelj v rahlem nizu prizorov strnil v dogodke, ki potekajo iz onih dveh človeških tipov. Postavil ju je v naše ljudsko življenje, toda tipa sta vesoljno človeštvo in tvorita v svoji različenosti in nepomirljivosti jedro premnogih dogodkov in dram v življenju človeštva. »Bratomor na Metavi« je pomembna osvetlitev velikega in vsečloveškega življenjskega problema. V slovenski dramatikii eno izmed redkih odrskih del, ki temelji na resnično globoki človeški problematiki. J. Vidmar.

Dva odlomka iz „Bratomora na Metavi“

Andrej govori . . .

.... Jaz sem pijanec kvečjemu ponoči — — takrat, ko ti svoje nezdravo in od poželenj in malodušja pomazano in obrcano telo premetavaš po postelji. Podnevi sem kmet in delavec, in sicer dober delavec. Ti pa mož nisi, ne podnevi, ne ponoči, zato, ker nosiš v prsih babje srce namestu moškega. Pred mojimi očmi ti ne pomaga nobeno pretvarjanje in hinavstvo! Preveč takih tičev sem že srečal v življenju. Vse, kar kažeš in delaš, je samo skrivanje. Lastne nature te je strah in sram. Svoje delo delaj in svoje življenje živi, ne to zlagano in shinavčeno, ki ga kažeš sebi in ljudem. Ti ne živiš ne z Bogom, ne za Boga, ti živiš s hinavščino in prepredenostjo za svojo pogoltnost in lakomnost. Ne živiš za hišo, temveč zase, ker veš, da sam nič nisi in niti stati ne moreš z lastno močjo. Tebi je potrebno premoženje in posestvo kakor opornik trhlemu zidu. Toda zemlja je več. Zemlja ni ustvarjena, da bi dajala potuho bojazljivcem in pojacem. Zemlja je ustvarjena, da ji služimo z ljubeznijo, z bistro pametjo in močnimi mišicami. Ona zahteva, da premišljamo nad njo kakor nad knjigo skrivnosti, da se mučimo, magari ugonabljammo zavoljo nje v potu svojega obraza in ji žrtvujemo vse svoje sile in moči — potem nam šele odpre poslednje zatvornice svoje rodnosti in nam daje zadoščenje, da smo ponosni, ker je naša. Kaj se siliš v to, ko sam veš, da nisi poklican, in odrivaš svojega brata,

ki je kakor nalašč za gospodarja na Metavi! Vidite, mati, pri vojakih mi ni šlo slabo in po svetu se mi je godilo še bolje. Dela dosti, zaslužka dosti in zabave dosti, še preveč. Vse bi bilo dobro, mati, samo po domu se mi je čimdalje bolj tožilo. Kolikokrat sem se sredi največjega veselja spomnil vas in Metave in začel premišljati: Dobro mater imaš in lep dom, fant, kaj se potikaš po svtu! Tako lepa se mi je zdela Metava! Kadar sem se spomnil, mi je kar sredi mestne zatohosti zadišalo po senu in rožmarinu in zahrepenel sem po delu in trudu na domači grudi. Lepega dne sem pustil vse. Kakor pastirček, ki se je odpravil k Betlehenskemu hlevcu, s prav tako pobožnostjo v srcu sem hitel proti domu. Dnevi so mi bili prekratki, noči predolge. Edina, zmeraj bolj nemirna želja, da bi čim prej videl vas in stopil na domača tla in v domačo hišo, me je gnala skoro brez počitka naprej. Ko sem po dolgih letih zaslišal govorico našega kraja in zagledal na hribu našo domačijo, sem se pokrižal in tako me je prevzelo, da so se mi solze ulile po licih. Takrat sem se nenadoma zavedel, da sem zapravil vsa leta, ki sem jih prebil v tujini, in da je Metava edini kraj na svetu, kjer postanem lahko srečen. Vse bo še dobro, fant, saj si mlad, sem si dejal, in stopil navkreber. Kako je bilo potem, veste sami. Dela se nisem branil in po plačilu nisem spraševal. Gospodovalnosti ni v meni... Zemljo ljubim, mati, in vem, da ji gospodar z delom in preudarnostjo daje obličje in vrednost... Pod njeno skorjo vidim zakladnice, ki komaj čakajo moje podjetnosti. Zapomni si, fant, zemlja reši ves svet, zato jo morajo komandirati močni in vedri možje. Slabiči že tako in tako vse drugo komandirajo.

Aleš govori . . .

Zdaj vidim, gospod, da moje življenje od vsega začetka ni bilo pravično. Moja pobožnost ni bila resnična — in tudi moja vera ni bila resnična. Nič globljega nisem občutil, iz navade sem delal vse to. Dobro mi je delo, ker so me hvalili in radi imeli zategadelj. . . Tudi vi, prečastiti. Nemara se mi je samo zato zdelo prijetno in potrebno. Šele po dejanju, ko me je vest pekla in grizla noč in dan, ko sem s strahom in tesnobo v srcu begal okrog — nikjer miru, nikjer obstanka — komaj sem zadremal, že sem planil iz strašnih sanj — zdaj sem videl brata — bledega, krvavega, s pretečo roko in s strašnim pogledom, zdaj krvnika, ki me pelje na morišče — obupano mater — nekoč je v sanjah tako neznansko ihtela in jokala pred mano, da sem se prebudil sam ves v solzah — še bolj skrušen in zmeden in obupan. — — Šele po dejanju sem prvikrat v življenju resnično molil k Bogu, prvikrat v življenju resnično. Šest mesecev je preteklo od — — od — bratove smrti — — odkar sem umoril brata. Toda zavest strahotne krivde in strašnega greha raste v meni, od dne do dne bolj raste. In strah, strah, gospod. Neprestano trepetam, vsake sence se bojim, vsakega šuma, vsakega koraka, ki se bliža naši hiši. Pomagajte mi, duhovni oče! Če sem se

poprej pretvarjal, da sem kazal videz spodobnega človeka, sem se pretvarjal z lahkoto, niti mislil nisem na to, sedaj se pretvarjam z gnusom in studom nad samim seboj. Moje sile so pri kraju. Ne morem več. Tla se vdirajo pod mano. S tem grehom in s to strašno krivdo na vesti ne znam, ne morem več živeti z ljudmi. In sedaj me pehajo še v zakon — Poprej, pred — pred umorom sem sam mislil na to, zdaj ne morem, ne morem... Kaj naj storim? Naj se razodenem materi in Metki? Vsi mislijo, da je brat ono noč odšel po svetu, kakor je zmeraj pravil. Naj se javim oblastim, da me kaznujejo po postavah in končajo moje življenje? Ne, ne! Za to mi manjka poguma. Ne vem, česa se bolj bojim, smrti ali sramote, toda bojim se, strašno se bojim. Svetujte mi, duhovni oče! Pomagajte mi! Nekaj moram storiti, tako ne morem, ne morem...

Goethejeva dramaturgija v Eckermannu

»Gledališče je ustanova, ki naj donaja denar. Ta misel je na prvi pogled nekoliko materialna; toda če jo prav premisliš, ima gotovo tudi svojo pomembno stran. Kajti če naj gledališče ne krije samo stroškov, marveč naj še donaja in služi denar, mora biti na vsak način res odlično. Imeti mora najboljše vodstvo, igralci morajo biti izvrstni in uprizarjati je treba neprestano tako dobre igre, da gledališče nikoli ne izgubi privlačnosti, ki jo mora imeti, če naj bo hiša vsak večer polna. To pa je — kratko rečeno — skoraj nemogoče...

Tudi Shakespeare in Molière nista bila drugačnih misli o gledališču. Oba sta hotela s svojimi gledališči zaslužiti denar. Da pa sta ta svoj poglobitveni namen dosegla, sta morala skrbeti, da je bilo zmeraj vse v najboljšem stanju in da sta imela poleg dobrih starih stvari zdaj pa zdaj kaj izvrstnega novega, ki je vabilo in mikalo. Prepoved Tartuffa je Molièra zadela kakor strela, — toda ne toliko poeta, kolikor ravnatelj Molièra, ki je moral skrbeti za veliko igralsko družino in gledati, kako bo sebi in svojim ljudem preskrbel kruha. Nič ni za gledališče nevarnejšega kakor ravnateljstvo, ki je tako postavljeno, da ga večji ali manjši dohodki od vstopnine osebno ne zadevajo in ki lahko živi v brezskrbni gotovosti... Cloveška narava je že taka, da rada pōpusti, če je ne sili k prožnosti osebna korist ali škoda...« (1. V. 1825.).

*

»Prav dobro vem, da bodo zaradi blagajne, ki je ne kaže preveč obremeniti, angažirali nekaj moči, ki ne bodo veliko stale. Toda nihče naj ne misli, da bo s takimi ukrepi blagajni koristil. Nič ni bolj škodljivega za blagajno, kakor štedljivost pri takih bistvenih rečeh. Treba je skrbeti, da bo gledališče vsak večer polno. In k temu lahko kak mlad pevec ali mlada pevka, izvrsten junak ali izvrstna junakinja odličnega talenta in lepe vnanjosti veliko pripomore.« (27. III. 1825.)

»... Vprašal sem ga po kakšnih načelih se je odločal pri izbiri novih članov.«

»To vam komaj morem povedati,« je odgovoril Goethe. »Ravnal sem zelo različno. Če je imel novi igralec že dober sloves, sem ga pustil igrati in sem gledal, kako se sklada z drugimi, ali njegov način v našem osebju ne moti in ali sploh izpolnjuje kako vrzel pri nas. Če pa je bil mlad človek, ki dotlej še ni stopil na oder, sem gledal predvsem na njegovo osebnost, ali ima v sebi kaj priku¹nega, privlačnega, predvsem pa, ali se ima v oblasti. Kajti igralec, ki se ne zna obvladati in ki se tujemu človeku ne zna pokazati tako, kakor se mu zdi najugodnejše, ima sploh malo talenta, saj vendar ves njegov poklic zahteva od njega neprestano vživljanje in življenje v tuji maski.

Če sta mi njegova vnanjost in njegovo vedenje ugajala, sem mu dal kako stvar brati, da sem spoznal moč in obseg njegovega glasu, kakor tudi sposobnosti njegove duše. Dal sem mu kaj visokega, kakega velikega pesnika, da sem videl, ali ima sposobnost, občutiti in izraziti resnično velike stvari; nato sem mu dal kaj strastnega, divjega, da sem preiskusil njegovo moč. Potem sem prešel k jasno razumnim stvarem, k duhovitosti, ironiji, šegavosti, da sem videl, kako se vede pri takih rečeh in ali ima dovolj duhovne svobode. Nato sem mu dal kaj takega, kjer se je izražala bolečina ranjenega srca, trpljenje velike duše, da sem se preveril, ali obvlada tudi izraze za ganljive stvari.

Če mi je ustrežal v vseh teh mnogovrstnih smereh, sem imel utemeljno upanje, da naredim iz njega zelo pomembnega igralca. Če je bil v nekaterih smereh odločno boljši kot v drugih, sem si zapomnil stroko, za katero je bil posebno sposoben. Tudi sem tako spoznal njegove slabe strani in sem skušal predvsem vplivati, da se je v njih okrepil in izobrazil. Če sem opazil dialektične napake in tako imenovane provincializme, sem zahteval, naj jih odpravi... Potem sem ga vprašal, ali zna plesati in ali se zna sabljati, in če tega ni znal, sem ga za nekaj časa izročil plesnemu in borilskemu mojstru.

Ko je bil tako zrel, da je lahko nastopal, sem mu spočetka dajal vloge, ki so ustrezale njegovi osebnosti, in nisem za začetek zahteval drugega, kakor da naj igra samega sebe. Če se mi je zdel preognjevil, sem mu dajal flegmatične značaje, če pa mi je bil premiren in počasen, sem mu dajal ognjevit, nagle, da se je naučil odlagati samega sebe in se vživljati v tuje osebnosti.« (14. V. 1825.).

*

»Igralec bi prav za prav moral v šolo tudi h kiparju in slikarju. Tako je pri igranju grških junakov na vsak način potrebno, da dobro prestudira ohranjene antične kipe in da si vtisne v spomin neprisiljeno gracijo njihovih kretanj pri sedenju, stanju in hoji.

S temi telesnimi stvarmi pa še ni vse opravljeno. Z marljivim študijem najboljših starih in novih pisateljev si mora pridobiti

veliko duhovno izobrazbo, ki mu ne bo v korist samo pri umevanju vlog, marveč bo dajala vsemu njegovemu bitju in vsej pojavi neko odličnost.« (1. V. 1827.).

*

»Naši gledališki predpisi imajo sicer najrazličnejše kazenske določbe, nimajo pa niti ene, ki bi ji bil namen, vzpodbujati k posebnim zaslugam in jih nagrajati. To je velik nedostatek. Kajti če mi za vsako pregreško odtrgajo nekaj gaže, mi morajo tudi nekaj dati in mi priznati, če storim več, kot je sploh mogoče zahtevati od mene. In le če vsi delajo več, kot je pričakovati in kot se more zahtevati, se gledališče dvigne.« (1. V. 1825.).

*

»Kdor ni popolnoma razvjen in je še dovolj mlad, ne najde zlepa kraja, kjer bi mu bilo lahko tako dobro kakor v gledališču. Tukaj nihče ničesar ne zahteva od vas, če nočete, vam niti ust ni treba odpreti; marveč sedite v popolni udobnosti kakor kralj in si daste vse udečno predstavljati in si vplivati na duha in čute, kakor si le morete želeli. Tu imate poezijo, slikarstvo, petje, muziko, imate igralsko umetnost in bogve kaj še vse! Če vse te umetnosti in dražesti mladosti in lepote hkratu na en večer učinkujejo na vas, in sicer v pomembni dovršenost, potem doživljate praznik, s katerim ni mogoče primerjati nobenega drugega. A če je tudi kaka stvar slaba, druga pa dobra, je gledališče še zmeraj več vredno, kakor gledati skozi okno ali pa v kaki družbi v tobakovem dimu igrati karte.« (22. III. 1825.)

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Zupančič. Urednik: Josip Vidmar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

KOLINSKA CIKORIJA

je naš

pravi

d o m a č i
i z d e l e k

Kje kupim najboljšo in najcenejšo moške in deške obleke domačega izdelka?
Pri tvrdki

OLUP JOSIP, Ljubljana
STARI TRG 2

Velika zaloga sukna, kamgarnov iz priznanih tuzemskih in inozemskih tovarn. Obleke se izvršujejo tudi po naročilu in konkurenčnih cenah.

Velika zaloga moškega perila iz lastne tovarne Triglav

TELEFON 35-61

Smučarsko opremo

po najnižjih cenah in v kvalitetnem blagu Vas postreže

KOLB & PREDALIČ
Kongresni trg 4

BRATOMONA METAVI

Ljudska žaloigra Spisal Pavel Golia.

Režiser: C. Debevec.

Neža, gospodarica	Marija Vera
Andrej } njena sestra	Levar
Aleš }	Kralj
Ambrož, brat pokoparja	Skrbinšek
Metka, sosedova	Mira Danilova
Župnik	Gregorin
Učitelj	Sancin
Anzelj, kmet	Daneš
Anzljevska, njegova žena	Rakarjeva
Boštjan, kmet	Plut
Orožnik	Debevec
Kmečko dekle	* * *

Kmetje, kmetice, orožnika, ministrant.

Prva slika: poleti v nedeljo popoldne, druga slika: v nedeljo zvečer, tretja slika: v ponedeljek zjutraj, četrta slika: v ponedeljek zvečer, peta in šesta slika: v torek zvečer.

Odmor četrta slika.

Blagajna se odpre ob pol 20.

ob 20.

Konec pred 23.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 28.—
" II. - III. vrste	" 26.—
" IV. - VI. "	" 24.—
" VII. - IX. "	" 22.—
" X. - XI. "	" 20.—
" XII. - XIII. "	" 18.—

Lože v parterju	Din 100.—
" v I. galeriji	" 100.—
" balkon	" 70.—
Dodatni loži	" 20.—
"	" 20.—
"	" 15.—

Balkon: Sedeži I. vrste	Din 20.—
" II. "	" 16.—
Galerija: " I. "	" 14.—
" II. "	" 12.—
" III. "	" 10.—
Galerijsko stojišče	" 2:50
Dijaško stojišče	" 5.—

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni in na glavnem gledališču od 10. do do pol 1. in od 3. do 5. ure
Predpisana taksa za posrednika je vračunana v cenah

D

Predno si nabavite radio aparat si oglejte
zalogo

PHILIPS

RADIO

aparator, pri zastopstvu

H. SUTTNER

Ljubljana, Aleksandrova 6

TELEFON ŠTEV. 34-70

Ugodni plačilni pogoji
Predvajanje brezobvezno in brezplačno
Prodaja na obroke

PHILIPS

NAJVEČJA
RADIOINDUSTRIJA SVETA

